

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
Број: 010-01-00537/2011-01
Датум: 09.09.2011. године
Београд

Високи савет судства одлучујући о приговору **Ж. Ђ.** из Београда, улица [REDACTED], у поступку преиспитивања Одлуке првог састава Високог савета судства број 119-05-00406/2010-01 од 14.06.2010. године, на основу члана 5. Закона и изменама и допунама закона о судијама („Службени гласник РС“ број 101/10) и члана 29. Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности („Службени гласник РС“ бр. 35/11), на седници одржаној дана 09.09.2011. године, донео је

ОДЛУКУ

ПРИГОВОР **Ж. Ђ.** из Београда СЕ ОДБИЈА, а Одлука Првог састава Високог савета судства број 119-05-00406/2010-01 од 14.06.2010. године, се потврђује.

Образложење

Оспореном одлуком Високог савета судства број 119-05-00406/2010-01 од 14.06.2010. године, **Ж. Ђ.**, који није изабран за судију у складу са Законом о судијама („Службени гласник РС“ број 116/08), престала је судијска дужност са 31.12.2009. године. Ставом другим исте одлуке констатовано је да се овом појединачном одлуком замењује јединствена одлука Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009. године, у ставу I тачка 175. изреке.

Незадовољан наведеним одлукама, **Ж. Ђ.** је дана 08.02.2010. године изјавио жалбу Уставном суду Републике Србије побијајући горе наведену јединствену одлуку Високог савета судства од 25.12.2009. године, а дана 22.11.2010. године, након пријема појединачне одлуке означене у изреци, доставио је истом суду поднесак насловљен као допуна жалбе против одлуке Високог савета судства број 119-05-00406/2010-01 од 14.06.2010. године. Данас 18.01.2010. године изјавио је Уставном суду Републике Србије жалбу против Одлуке о избору судија на сталну судијску функцију у судовима опште и посебне надлежности („Службени гласник РС“ број 106/09 од 17.12.2009. године).

Жалба поднета Уставном суду, у смислу одредбе члана 5. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о судијама сматра се приговором на одлуку Високог савета судства.

У том смислу подносилац приговора је између осталог навео да остаје при изјављеним правним лековима, да је оспорена одлука нова одлука донета од стране непотпуног састава Високог савета судства, да је Високи савет судства довео у сумњу сопствену непристрасност и своје чланове у сукоб интереса, као и да је доношењем оспорене одлуке повређено начело *ne bis in idem* и забрана *reformatio in reius*. Даље је наведено да га доносилац одлуке није обавестио о постојању сумње у његову стручност, оспособљеност и достојност и да оспорена одлука не садржи разлоге о битним чињеницама, нити поуку о правном леку. Навео је да су учињене битне повреде поступка, да је погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, да је погрешно примењено материјално право, као и да су повређена његова права гарантована Уставом и Европском конвенцијом. Захтевао је да се усвоји његова жалба, да се утврди да су повређена и да су му ускраћена права зајемчена Уставом и Европском конвенцијом, да Одлука о избору судија на сталну судијску функцију у судовима опште и посебне надлежности („Службени гласник РС“ број 106/09 од 17.12.2009. године), не производи дејство у односу на подносиоца и да Високи савет судства одлучи о његовој пријави на оглас за избор судија на сталну судијску функцију у судовима опште и посебне надлежности.

У поступку преиспитивања Одлуке првог састава Високог савета судства у смислу члана 5. Закона о изменама и допунама Закона о судијама, Комисија Високог савета судства је на основу одредбе члана 14. став 1. Закона о Високом савету судства („Службени гласник РС“ број 116/08 и 101/10) и члана 5. Пословника Високог савета судства („Службени гласник РС“ број 43/09, 22/11 и 33/11) заказала јавну расправу, која је одржана 23.06.2011. године у присуству подносиоца приговора, посматрача и јавности, с тим што је подносилац приговора захтевао искључење видео снимања.

Известилац је на рочишту изнео садржину оспорене одлуке Високог савета судства и разлоге наведене у приговору, указујући да на рочишту пре свега треба разјаснити наводе из приговора и доказе који су уз приговор поднети.

Подносилац приговора је на рочишту, између осталог, изјавио да остаје при изјављеним правним лековима, наводећи да има стаж у правосуђу око 34 године, да је 31 годину радио у кривично-правној материји као судија, да је радио све послове од истражног судије, председника истражног одељења у Општинском суду, првостепеног судије, председника односно руководиоца тог одељења, председника „КВ“ већа, да је преласком у Окружни суд био првостепени судија, другостепени судија, председник другостепеног већа, председник „КВ“ већа у веома сложеним друштвеним условима 2000.-те године, као и да је пружао стручну помоћ у веома сложеним условима на Косову и Метохији, када је донео преко 200 пресуда из области тероризма и области ратног злочина. Навео је да је од 2006. године обављао дужност судије у другом степену и да је због потреба суда прешао у први степен у другој половини те године, представљајући резултате које је доставио уз допуну жалбе и наводећи да су то најбољи резултати Окружног суда у Београду у првом степену и да је његово веће завршило и највећи број старих предмета, да у његовом већу никада није наступила застарелост кривичног гоњења, да према њему никада није изјављен захтев за изузеће, нити притужба на његов рад. Даље је навео да се приликом оцењивања судија мора мора све узети у обзир, његов рад, квалитет, квантитет, стручност, обученост, рад у судници и ван суднице. У погледу критеријума недостојности, навео је да је пружао стручну помоћ код Окружног суда у Пећи, на предлог тадашњег председника Врховног суда Србије, када је са још троје колега отишао у Пећ, затим у Призрен, где су судили редовну материју, као и тероризам и ратне злочине. Објаснио је да је у Пећ отишао 1998. године, када је објављено ванредно стање, да су тада у судницу дошли из МУП-а и донели му пиштолј и рекли му да

„мора да узме“ након чега је узео тај пиштољ, потписао књигу реверса и добио реверс. Када је објављено ратно стање поновио се исти случај, али тада су му доставили „Рап“ и још један велики аутомат – машинку што је остало у суду и који није носио са собом. Појаснио је да нема однос према оружју, те да је било јасно да уколико неко хоће неко да пуца, пуцаће, а да он не може ништа да уради јер је стално био у колима или у судници и да те пиштоље није носио, да их је оставио у стану, у плакару сложено са муницијом, реверсима, објашњавајући да је иста ситуација била и са његовом покојном супругом, која је у том тренутку обављала дужност председника Општинског суда у Пећи, те да иако жена никада није видела пиштољ нити га је додирнула рукама, да је све то стајало у стану. Објаснио је да се против њега водио кривични поступак у Окружном суду у Новом Саду зато што је Окружни суд у Београду његов матични суд због чега је Врховни суд делегирао надлежност Окружном суду у Новом Саду, који је донео ослобађајућу пресуду, јер нема ниједног доказа да је располагао тим оружјем на неки противзаконити начин, наводећи да јесте донета мера безбедности али да мисли да је он иницирао, јер је формално био задужен оружјем легално, да је од њега одузето то оружје, које је суд требао да му врати из депозита суда као човеку који располаже реверсима, наводећи да је он требао да иде у СУП да враћа то оружје или евентуално да прибавља постојеће дозволе од МУП-а, што њега није интересовало, јер нема однос према оружју и да је судија нашао исправно решење, од њега одузео оружје и вратио МУП-у јер је власник. Истакао је да су му људи из МУП-а рекли да никада нису тражили оружје од њега нити његове покојне супруге нити од било ког тужиоца или судије, да су у то време људи из општина и СДК добијали оружје, тако да су готово сви запослени добили оружје, као и да није тражен повраћај тог оружја. Напоменуо је да то што се Високи савет позива на чињеницу да је кроз медије дата објава да се врати оружје, да се то се односи на грађане који су дошли до оружја на улици или су га нашли, да однесу и да предају СУП-у, а да је он све време поседовао оружје на законит начин, додајући да по ставу Венецијанске комисије управо то не може ни да представља разлог за недостојност, већ да је то дисциплински поступак или кривична осуда, а да се сама мера безбедности доноси уз пресуду, може и самостално, али да свакако не говори о постојању било какве кривице, те да је, када је у питању ослобађајућа пресуда, ова мера донета јер он једноставно није желео оружје, већ да се исто од њега одузме и преда МУП-у.

Ценећи све наводе из приговора, списе предмета, доказе из списка и приложене доказе на рочишту, усмену изјаву са рочишта подносиоца приговора и предлог Комисије да се приговор одбије, Високи савет судства налази да је:

Приговор неоснован.

У образложењу оспорене одлуке наведено је да су се код подносиоца приговора разлози за сумњу образовали у погледу стручности и достојности. Наиме, наведено је да подносилац приговора као судија у кривичном одељењу Окружног суда у Београду није имао задовољавајући квалитет јер је у 2007. години имао 38,10% укинутих одлука док је просек суда износио 24,47%, а у 2008. години 33,33% укинутих одлука, док је просек укинутих одлука у суду износио 21,02%, те да је тиме подносилац приговора исказао лош квалитет с обзиром да је број укинутих одлука знатно изнад просека одељења суда и више од 100% изнад границе прописане одредбом члана 14. Мерила за оцену минимума успешности вршења судијске дужности која ће се примењивати до дана почетка примене одредбе члана 21. до 28. Закона о уређењу судова, којом је прописано да судија има задовољавајући квалитет ако број укинутих одлука у односу на број разматрених одлука не прелази од 15% у кривичној материји.

Поред тога, у оспореној одлуци је наведено су се код подносиоца приговора разлози за сумњу образовали и у погледу достојности. Наведено је да је Високи савет судства имао у

виду кривични поступак К бр. 107/05 који је против подносиоца приговора вођен пред Окружним судом у Новом Саду због кривичног дела неовлашћено држање ватреног оружја и муниције из члана 33 став 3 у вези става 2 и става 1 ЗОМ РС, при чему се није бавио кривичном одговорношћу подносиоца приговора будући да је исти ослобођен пресудом Окружног суда у Новом Саду, која је потврђена пресудом Врховног суда Србије Кж бр. 1246/05 од 14.07.2005. године, али је истом у првостепеној пресуди изречена мера безбедности одузимања предмета тј. пронађеног оружја и муниције „уз уважавање интереса опште безбедности“, како је наведено у изреци предметне пресуде. У оспореној одлуци је наведено и да је према подацима из образложења предметне пресуде подносилац приговора као судија Окружног суда у Београду дана 10.09.1998. године био распоређен као испомоћ у Окружни суду у Пећи и да је те године уз реверс од начелника СУП Пећ задужио пиштоль М 57 са муницијом, да је пиштоль „Макаров“ са муницијом добио од руководца оружјем и муницијом СУП-а Пећ уз евидентију за време бомбардовања, те да је у децембру 1998. године задужен и пушком М 70, такође са муницијом, али да није потписао реверс. Даље је наведено да је у пресуди означен да је након тога подносилац приговора дана 26.08.1999. године упућен на рад у Окружни суд у Лесковцу где је пренета надлежност Окружног суда у Пећи, а СУП Пећ је измештен у Крагујевац и да се након престанка бомбардовања СУП Пећ интерно обратио секретаријатима у Србији по месту пребивалишта лица која су добила наоружање ради њиховог обавештавања за враћање оружја, да тај позив није био јаван и да није тражено враћање оружја од наведених лица. Даље је наведено да су дана 24.03.2003. године у стану подносиоца приговора пронађена и од њега одузета наведена два пиштоля и трећи пиштоль који је дужила његова супруга која је преминула у децембру 2002. године, а за који је наведено да је имао дужност да га преда надлежном органу до доношења одлуке и да такво држање представља прекршај. У односу на друго оружје, међу којима и три аутоматска ватрена оружја, то је пронађено у стању његове мајке, као и аутоматска пушка, уз образложение суда које и како то оружје ту донео. Пошто је од дана када је дошао у посед наведеног оружја до дана његовог проналаска и одузимања протекао период од пет година, подносилац приговора је могао да врати оружје надлежним органима независно од тога да ли је био позван или не, а да му је као дугогодишњем судији у кривичној материји било познато да из разлога опште безбедности не би требао да држи оружје у стану, због чега му је исто одузето, чиме није показао узорност и није се узорно понашао у том делу, те да јесте суд му не би изрекао наведену меру безбедности, због чега је нарушио свој углед судије и углед суда у којем је обављао судијску дужност.

Из извештаја о раду Окружног суда у Београду за 2006. 2007. и 2008. годину и извештаја о раду судија тог суда за наведени период, произлази да је подносилац приговора поступајући у кривичној материји, у посматраном периоду имао следеће резултате:

У 2006. години подносилац приговора је 232 радна дана поступао у „Кж“ материји Окружног суда у Београду за који период је имао укупно 166 предмета у раду, решио је 160, од чега 157 пресудом а 3 на други начин, остало му је 6 нерешених предмета и имао је 57,21% испуњеност норме. Исте године је 65 дана поступао у „К“ материји имао укупно у раду 127 предмета, решио је 31 предмет, од чега 26 пресудом а 5 на други начин, а остало му је 96 нерешених предмета од чега 39 старих предмета. Поступајући у обе материје остварио је норму од 325%.

У 2006. години није било ожалбених одлука.

У 2007. години подносилац приговора је поступајући у „К“ материји остварио норму од 274%, имао је укупно 227 предмета у раду, решио је 149 предмета, остало је нерешено 78 предмета од тога 32 стара предмета.

Исте године је 21 пресуда разматрана по жалби од чега је 8 потврђено или 38,10%, 5 је преиначено или 23,81%, а 8 је укинуто или 38,10%.

Просек укинутих одлука кривичног одељења Окружног суда у Београду 2007. године је износио 21,45%.

У 2008. години подносилац приговора је поступајући у „К“ материји остварио норму од 257%, имао је 217 предмета у раду, решио је 133 предмета, остало је нерешено 84 предмета од тога 31 стари предмет.

Исте године је 51 пресуда разматрана по жалби, од чега је 23 потврђено или 45,10%, 11 је преиначено или 21,57%, а 17 је укинуто или 33,33%.

У тој години просек укинутих одлука кривичног одељења Окружног суда у Београду је износио 21,02%.

По ставу Високог савета судства разлози за сумњу не могу бити парцијално посматрани, селективно или изоловано у односу на укупне резултате рада и без сагледавања субјективних и објективних околности због којих су ти разлози настали.

Анализом укупних резултата рада у посматраном периоду Високи савет судства налази да је квалитет рада подносиоца приговора лош и да доводи у сумњу његову стручност. Наиме, подносилац приговора није испољио довољан ниво стручности јер је проценат укинутих одлука у посматраном периоду био знатно изнад процента укинутих одлука кривичном одељењу суда за исти тај период, с обзиром да је у 2007. години имао 38,10% укинутих одлука, док је просек на нивоу одељења износио 21,45%, у 2008. години је имао 33,33% укинутих одлука, док је просек укинутих одлука на нивоу одељења износио 21,02%, те да је подносилац приговора у посматраном трогодишњем периоду имао у просеку 23,8% укинутих одлука, док је просек одељења суда за исти тај период износио 20,6%. Такав квалитет рада је нездовољавајући, у смислу одредбе члана 5. Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности којом је прописано да подносилац приговора испуњава критеријум стручности ако је у посматраном периоду имао мањи проценат укинутих одлука од просека одељења суда у коме је вршио судијску дужност и минимума успешности вршења судијске дужности која је прописана Мерилима за оцену минимума успешности вршења судијске дужности, а којима је предвиђено да судија има задовољавајући квалитет ако број укинутих одлука у односу на број размотрених одлука не прелази 15% за окружни суд у кривичној материји. Овако високим процентом укинутих одлука подносиоца приговора, ствара се правна несигурност коју судија у раду мора да отклони својим одлукама. Честим укидањем одлука поступци неосновано дugo трају и самим тим се и не обезбеђује ефикасна судска заштита и правна сигурност коју судска одлука мора да обезбеди. Из датих разлога Високи савет судства сматра да подносилац приговора није испунио критеријум стручности.

Подносилац приговора је своје резултате рада стављао у однос са резултатима рада изабраних судија. Високи савет судства има обавезу да према Закону о изменама и допунама Закона о судијама преиспита и одлуке првог састава Високог савета судства о изабраним судијама, па ће у сваком случају и одлуке о избору судија које су изабране у судове у које је подносилац приговора поднео пријаву, бити посебан део разматрања. Резултати подносиоца приговора посматрани су у складу са просеком одељења према званичним судским извештајима о резултатима рада, а што је и прописано Мерилима, па би другачији начин упоређивања резултата рада био ван прописаних мерила у Одлуци о критеријумима и

Мерилима и Правилима за примену истих, а подносилац приговора у односу на остале неизабране судије привилегован.

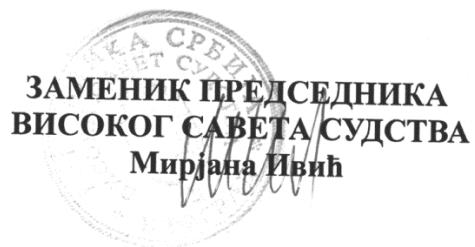
Поред тога, Високи савет судства налази да подносилац приговора не испуњава ни критеријум достојности. Наиме, подносилац приговора од дана када је дошао у посед предметног оружја, због чијег је држања и вођен кривични поступак, исто није вратио надлежним органима иако је протекао рок од 5 година, независно од тога да ли је био позван или не, а што да му је као дугогодишњем судији у кривичној материји било познато, те му је исто одузето, због чега Високи савет судства налази да подносилац приговора није показао узорност, те да је својим понашањем нарушио свој углед као судије и углед суда у којем је обављао судијску дужност. Подносилац приговора, у конкретном случају није исказао достојанственост и узорност, с обзиром да је судија дужан да чува свој углед и углед суда не само у служби већ и изван ње и да је дужан да у свакој прилици оставља утисак беспрекорног понашања, а што су све моралне особине које судију чине достојним те функције, Високи савет судства налази да подносилац приговора не испуњава услов у погледу достојности.

Уставни суд је у одлуци „Савељић“ оценио да се због непотпуног састава Високог савета судства не доводи у питање законитост његовог рада и одлучивања, па је овај навод из приговора у том смислу неоснован.

Имајући у виду напред наведено, Високи савет судства ценећи и остале наводе приговора, налази да су неосновани, а да је оспорена одлука правилна и заснована на закону.

Следствено наведеном, Високи савет судства је нашао да не испуњава услове из члана 45. Закона о судијама, у погледу стручности и достојности, а у вези члана 14. став 1. тачка 3. и став 2. и 4. Одлуке Високог савета судства о критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова, због чега је на основу члана 29. Правила, донео одлуку као у диспозитиву.

Ову одлуку потписује заменик председника Високог савета судства по овлашћењу председника Високог савета судства из одлуке број 021-02-64/2011-01 од 12.09.2011. године.

Поука о правном леку:

Против ове одлуке дозвољена је жалба Уставном суду Републике Србије у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке.

Д-на:

1. Подносиоцу приговора
2. Архиви Високог савета судства